

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell, växlade åren 1780-1811 E...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:1

National Library
of Sweden

B R E F: Ifrån Kungl. Bibliothecarien C. C. Gjörwell till Hrn. Secretären
C. A. J. Mandorff; dat. Norrmalm, Söndags-aftonen, den 25 Nov. 1792.

Ämne: Håll:

Vänskaps-Tractat af egen ädel Beskaffenhet.

Ädle, älskvärde Vän! Huru Du förbundit mit Hjerta genom det Brev, som vår
antiquariske Mercurius bar mig i oniddags tilhanda, kan Du lättare låta Dit
 eget Hjerta säga Dig, än jag det förmår beskriva. Vårt Samtal i går afton, det
eldiga Språk af renaste Ömhet, som ögat hörsdig tolkade, de af Vänskapen och
Smaken tända lågor uti sagges känslofulla Dröft, de heliga Förfäkningar Du
 gaf mig med Mun och Hand om oförfäld, oförnyets tillgifvenhet, huru menar
Du att detta skulle verka på mit Fäntesfätt, på mina känslor? - Kunde det
annat, än knyta det vackrafte, det måst lyctsaligande Bandet. Märskjort emellan,
det af Sanning och Trohet? - Min John! Du är mig af en rättsis. Föfyn tilfänd
uti en tid, då mit Hjerta fuktat under et det hårdaste kval, öfver tilfogade oför;
rätter utan like, tilfogade af en Hand som för evigt bondt af alla vara den
taftfämaste. - vare dotte fjeran, at belasta denna Tafta med dessa Skuggor! -
alt nu, Föfynen har alt ersatt, enär jag nu med Dig njuter dyctsaligheten af
en ung Vänns fötroende, med hirkken jag endast får dela tiden under embytan
af nya Säketer, af förändrade Nöjen, af de ljupa känslor, som lifvas och under,
hållas medelt et förfäkt, et spändigt belönande. - aldrig förebrående. - Vinstbörd
inom våra Dröft: - äh! hirkken Himmel, at njuta sådana dyctsaligheter! -
Att detta har jag med Dig ägt och njutit, njuter ännu då jag detta skrives;
då jag nu så lifligen ser Dig, då jag nu å nyo lifvas af de uttryct uti öga
och ansigte, när Du utur det fulla Hjertat talade för mig om din förnöjelse,
din dyctsalighet, dit åtnjutande, din Förtjusning; då Du där under så ofta,
af egen fri Nöjelse, lifsom under en sagd Skänryktening, kastade Dig uti
mine armar, tilfhor mig, mera med blickar och kyssar, än med ord, en Vänskaps,
så ädel, så öm, så beständig, för dit eget Hjerta så oombärlig. - Huru ville Du
at jag emot att sådant skulle vara känslor? Nej, Du är icke bedragers-
 uti dit Val: jag misstvor Dig intet, utan jag är och blir altid din sanskyldige Vän.
Sjift Du in den Augen eines werckungswürdigen Vaters ein lieben Ämmad, so
sift Du auch in den meinigen ein lieber John. Glücklicher Jüngling! mit
so einem Herzen, mit solchem Vater, solchem Geschwistern und Freunden,
die deinem Herzen und Ihnen werth sind, halte nur fest, allerliebster,
über diese deine jetzige Lage. Mag sie bisweilen ein wenig minder gefühls
voll seyn; aber niemals muß sie sich in der Haupt-sache verändern. Wahrlich!
gestern Abend war Du ein wenig fehwärmerisch, deine Gedanken fehwelben
hoch herum in den unermesslichen Gefühdern der blumenreichen Einbildung,
dein Herz floß über ^{von} den Gefühlen der reinsten Wollust, Du warst einer
selbst

selbst fast nicht mehr mächtig, und wie oft rieffst Du aus: Jag är för lycklig!
Söta Svärvar! jag kan intet bära min lykka! Ich möchte Dir alodann meine
Hand, versprach Dir diese so schöne, diese so festne Lust mitzutragen helfen. Dieses
Versprechen erneure ich Dir noch, und das mit innigster Freude: denn habe ich
nicht Dir es gesagt und geschrieben: daß deine Glückseligkeit auch die meinige ist?

Förlåt, söta John! jag är helt gerna något litet Svärmare, så snart det kommer
an på Lyktan af Vänskapen och Naturen. På denna altaren bär jag ännu så
gerna mina Offer, och huru mycket lättar Du nu icke mina steg, då jag för
något lyfa vid min sida utur Ungdomens och ofkuldens Odickar, då vi gemensamt
öfne den så lycksaligande, den icke des mindre af så få kända Konstern:
at förlunda örsheten med Glädjen, at dyrmedelt ständigt öka Lipets Sälheten, njuta
Vänskapens ädla Lön, med Sacksamhet minnas hvad Hjertat åtrytit, hvad Hjertat
lycksaligat. Så är mit Hjerta stället: utur detta Hjerta har jag uttömt dessa
Sanningar, dessa Känslor, på detta Paper. Håll detta för dit Öga, och låt dit Hjerta
smaka och tafvas och bejlas af des innehåll.

Jag är beständigt

Din

tilgivaste

Gjörwelly

Post förskuren. I morgon skal jag låta affskrifva Dine begge Genier, och sedan
saga Dig närmare mine Tankar öfver detta vackra Svilleproff, när Du om
onodag kallar på mig. Har til dess, ack! var alltid lycklig! Du förtjenar at vara det.

*) Jag, som uti al min tid vandrat efter Rön, och funnit, ja smakat
så många uti de ädlare Konsternas väg, hade dock ej ännu försarit et af denne
art, åtminstone icke uti den mån. Den här beskrifna Scene var ensam uti
sit slag: Tankans och Vänskapens öfverväldigande Kraft uti Känslor, Odickar
och uttryck, hos en skön tyngvårig yngling, betygad med en glad sextio-åra
man, hade något så ovanligt förtjusande med sig, både för min Bildning och
mit Hjerta, at det icke låter sig beskrifva. Aldrig förgår minnet och intrycket
af denna Scene hos mig. En renare Vällust gifves icke; och måtte denna eller
dylikt Enthousiasme ofta vada uti alla ädla och känslofulla bröst!!!